

Ավետիք Իսահակյան

Առաջին արցունքները

Գարնան արևը անհուն համբույրով
Դուրս կոչեց կյանքի ծլին ու ծաղկին,
Եվ մանուշակը կապույտ աչերով
Ամենեղ, միամիտ ժպտաց ամենքին:

Եկավ գեփյուռը շնչաց նրա
Կույս ականջներին և սահեց գնաց,
Եկավ թիթեռը, թովոաց նրա
Նազելի գրկում և թռավ գնա՜ց;

Եվ մանուշակը նրանց ետևից
Մնաց նայելով... խաբող գնորքներ.
Եվ ընկան նրա աչքերից անբիծ
Առաջին սիրո մաքուր արցունքներ:

1919